

Та засвири тая пѣсна желовита,
Дуръ и планини-те още и камене-то ся разплакаха!
Пѣсна си ся чю дуръ на висе небо,
Дуръ на висе небо при Вишня Бога,
Та и на него ся нажели; 635
И си прати до негова ангела,
Да си чака Орфена при църно-то моря;
Кога иде при фейска краля,
И той нѣщо ардамъ да му устори.
Орфенъ си вейке пѣсна свърши, 640
Отъ Юди си тера лековити билки;
Тие му велеть и говореть:
Ний лековити билки ще ти дадемъ,
А ти кога со невяста минешъ презъ наше поля,
Нехинъ дувакъ да подигнешъ, 645
Да хи видимъ бѣло лико,
Да ли е тая мома спроти тебе?
Аку си е тая спроти тебе,
Ний дарба ще я даримъ со криля фъркати,
Да си фърка дуръ на сине небо, 650
Нито пиле да я стига!
Тая нишенлія да си биде,
Да се знае кому любо си е!
Ако ли не си е спроти тебе,
Ний ще я сосъ стрѣли острѣлиме, 655
Ти друго любо да си найдешъ,
Друго любо спроти тебѣ.
Отговори Орфенъ младъ свирелжія:
Тя си е любо спроти меня,
Биле и поубава отъ меня! 660
Втора Юда си му даде билка лековита,